

Велимир Петров

Стъкло с дъх на акация

Малко преди Събитията – осемдесет и девета, Корекомът я бил нещо закъсал с плана и пусна, извънредно, партида Лади – с около по хиляда долара по-евтини. Който се вредил-вредил, че и ние.

Булката държеше на Самара, ние със сина – на седем йца, че й познаваме двигателя от петицата, а и Самарата имаше много пластмасови бутафории, като кихнеш – ще се разлетят... Да не говорим за предното предаване, а ние сме консервативни.

Взехме средно решение – седем йца, но зелена, според избора на дамата. Върнахме се по тъмно от склада в Бяла, не я вкарах в двора и... осъмна без ляв фар. Фар на седем йца – като телевизор – голям и никъде още го няма... Не ме питайте как скърпих нещо.

Не й потръгна на колата, още от началото!

Наложи се да се простим с Юри от Шумен и с Пешо Фурната и Снежа проведохме това невесело пътуване. Юрката имаше златни ръце; таман му потръгнаха работите... а и много се мъчи... Спомени разни... Беше добър и Човек! Новата кола така си и остана некоментирана и неодоумана.

Окъсняхме и ношувахме на ранчото ни. Вечерта пийнахме за Бог да прости Юрката; няма да ни носи повече бумбарчета – шуменски тристаграмки бирички, направо от завода...

А сутринта имахме нужда – поне от по едно, ледено бумбарче. Имах познатото чувство, че някоя от гемииите ми е потънала. В устата – вкус, гачели съм ял извънземни занзибарци, а и Галинка се държеше подчертано непристойно. Дигаше патърдия, колкото за две Галинки – отвън, под орехите.

Галинка е кобилката на Гицин Гого. Гицин Гого е комшията ми, през две къщи, когото в много от Историите ми бях законспирирал под името Нашу Цецуо. Като прочете Историите, хареса се и заръча вече да фигурирал с истинското си име, както го знаели околоръст и някои и други.

Кобилката си я кръстил на една възпалавка бивша мома – Галинка, шетаща из селото; щото и кобилката ни се водеше, ни се караше. Буквално! Беше своенравна до немай-къде. За разлика от момата, не даваше да я впрягат. Ако ли успееш, хукваше, сякаш е от някой Жокей Клуб и обръщаше Гицин Гого в неподходящи за целта канавки. После върви разправяй, че не трябвало да се биат животните!

Галинка беше, може би, първата която оцени по достойнство новата ми придобивка. Дали зеленото й оказа някакво влияние, специалистите ще се произнесат, любимото й място за навъртане – все около и върху

колата. Върху – щото стъпваше с предните копита на бронята и ръбаше улея свързващ тавана с колонките на вратите. Сякаш някой мой злонамереник я караше нарочно. Пръхтеше влажно на капациите, слагаше им с бърни пепел и пясък и си триеше главата.

Разгонваше, хем тяхните си, пуйки от покрива; които като на кънки – с огромните си нокти, на танцови и спортни двойки, с двойни аксели и неznam си какви приплъзвания, се пързалиха по лаковото покритие и панорамните стъкла.

– Гицин Гого, – викам на комшията – виж там, направи нещо, колчем я вържеш, скъсва синджириите и пак връз колата...

– Няка, Ва! Няка! Ощ' малко да пораста, шъ я пишем за шафьорските, тамън шъ и падне цената на колата ти, за зестра... Шъ са справи с теста. Ако ли – не ли, шъ гътнем агънце, колко зеха тъй книжки...

Седях под крушата, на третото кафе; почесвах се... абе – нещо не е наред... Беше напекло; за обедния аперитив – още рано. Галинка подозрително не се чуваше... друг път ще пръхти или Булка Гена – на Гицин Гого ще й набива звучно, с голям камък, клина на синджирию, по-настрана от колата. И пуяците не се чуват да каканижат... Я, да видя аз... И видях!

Не й върви на тази кола... и туйто! Задното стъкло, ама на... ей такива трохалчета... красиво гарнирали капака на багажника и наоколо по земята. И по бронята – отделни екземпляри... Ще я пребия!

Представих си Галина, стъпила с предни копита на задната броня, после – на багажника, после си размятва копитата... джаста-праста!

Галина опъва синджир и врат на около петдесет метра, мъчи се да прехапе върха на дивата вишна – песькиня.

– Гицин Гого, – викам на комшията – ножът опря о кокала! Корекомката вече на нищо не мяза от твойта стока! Казвай какво ще правим сега.

– Няка, Ва! Няка! Няма късметью кобилката! А виж каква бяла звезда има на челото и какви бели чорапки... И колко е палавка... Досущ като адашката си от селъто... Ама без късметью!

– Накъде биеш, бе Гицин Гого? Корекомката потрошена, за Галинка плачеш, ама си и ти един...

– Не бия иаз на нийде, орта бият! К'ват беладжийка е, шъ я... ни шъ я бъде... кът глухите патки.

– Какво... глухарите?

– Нъл'не ги запрях в курнику, лѐсицата ги премъкна едно подир друго. Не е ли у курнику – не е хептян твоє вече. Че и с Галинка –

идентичен случай! Не е ли у курнику... Нъл'видиш и твоята корекомка – като не я държиш у курнику, какви репресалии въз нея... Пуснеш ли я на пътя – не е хептян твоя вече... като на Галинка – адашката ут селу...

Желязна логика! Така и направих – след време отворих място „в курнику“ си за колата, та да я държа, поне, в двора – далече от хорската стока.

А него ден спешно прескочих до града, намерих оригинално стъкло, поставих го – щото му разбирам, още преди мръкнало. Не ми беше първото стъкло което сменям, а и на приятели съм показвал. Иска се чалъм. Часовникарска работа! Цяла атракция е!...

Има и друга една работа:

Като чистих стъклените трохалчета, нещо се сетих за Шерлок Холмс... Защо трохалчета няма вътре в колата? Сякаш Галинка Отвътре е ритала.

И този дезодорант, с аромат на акация, дето ми го пробутаха в Корекома за един долар – да освежавал новата кола, защо е смачкан и е на задната облегалка, а беше в джобчето на гърба на шофьора...

Фасулска работа! На Пешовата Снежа й убивал дезодорантът – баш на коляното и го преместила на задното стъкло; напекъл се по икиндия на слънцето... и ритнал с копитото си!

Оказа се, че Галинка (кобилката!) наистина е без късметью. След година яла зелена люцерна, поду се, пръсна се... и ромска бригада я транжирила и...

КРАЙ

© Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11623>]